

MISTRAL ÒME DE LEGENDA

N. Nivelle

Nous racontions la Bête a sept têtes, escriu quauqua part Mistral. Adonc, la contavan pas mai. Pasmens, Mistral n'aviá bensai lo languiment, la trevença. Que, dins *La Gazette du Midi* dau primier de junh de 1892, entitola un sieisen a la glòri d'un militari : *Contro la bèsti de sèt tèsto*.

Lo títol dau conte es donat dins lo *Tresor dóu felibrige* onte podèm legir :
IDRO (rom. *ydra*, it. *idra*, cat. esp. port. *hidra*, lat. *hydra*), s. f *Hydre*, v. *bèsti de sèt tèsto*, *coulubro*, *serpatas*.

Puei *BÈSTI* (rom. cat. esp. it. lat. *bestia*)... *la bèsti de sèt tèsto*, *l'hydre*, *conte de veillée*.

Es de remarcar que, darrier l'intrada de grafia felibrenca, vèn la grafia classica, ansin aparada ?

Quatre occurréncias per una istòria que conta pas dins son recueilh de contes. Ont es anada, la Bèstia ? Esser d'aiga, es un drac, la vòli cercar dins *Lou Pouèmo dóu Rose*, i vòli cercar de contes - sensa tornar dire çò que va foguèt au collòqui de Vila-Nòva -, assajar de comparasons, pas sensa d'aguer cercat tanben *croucoudile* que nos manda a *coulobre*, *dragoun*, *tarasco*. Lo *caburlat* es una tèsta d'ase. Pas estonant que i aguèsse, dins un conte de serps, de granolhas e autrei « mostres » d'aiga. Pas estonant se l'Anglòra

Grapaudejavo nuso, à la rajolo
Dóu souleias, coume uno reguindoulo.

Lo batèu, lo Crocodile, que va aprofondir lo Caburle, es donc un mostre, coma lo son tament sovent leis engenhs modèrnes, dins la literatura provençala dau segle detz-e-noven. Per Gelu, lo trin èra una tarasca. Aquí :

..... *uno toussido*
Coume aquelo d'un brau o d'un coulobre
.....
Pièi un esbrand subit i'aguè dins l'oundo
.....
Enterin qu'eilamount unflo de tubo
Ennegrissié lou cèu.....
Apareiguè subran, fendènt lou Rose,
Un long batèu à fiò.....
..... *lou moustre.*
.....
..... *la nau magico*

Lo paure pescaire - dau conte de *La Bèstia de sèt sucs* - que la frema se morís, deu per la garir pescar lo rei dei peis, lo bèu peis deis escaumas d'aur e d'argent... *rèi d'Oulando... acò's un fin pèi ...*

Autra constanta, la poma roja, maugrat que li gitan tanben de peras garròtas a l'Anglòra. Lo pomier dau paure pescaire li dona de novèlas dei fius que se'n son anats per lo monde, e van assajar de tuar la Bèstia.

Guilhem, coma *La Venus d'Ille*, es vengut dau passat quèrre l'Anglòra, es lo chivalier d'antan, la civilisacion dau trobare, que deu salvar Provença, l'aparar l'escondènt per la faire eternala. La mòda literaria dau temps, e lo despoder, l'incapacitat de gardar sa civilisacion. L'Olandés, que vèn pas sus un batèu mai i monta - s'es parlat dei legendas germanicas -, mena la joventa vèrs la mòrt (ò l'eternitat), pas per se salvar, per la salvar, ò puslèu per salvar son amor d'ela.

*Sus moun batèu que lando
Nous raubaren au fres
Car siéu prince d'Oulando
E noun ai pòu de res !*

Segur, la va menar a Mont-Dragon : *a Mount-Dragoun me vas conduire*. Cau remarcar, qu'aquel Olandés es ja mòrt un còp avans dau naufragi :

*Qu'es aquèu conte, Dra, qu'en ribo
Dóu Rose, l'autre jour, à la sournuro
T'aurien trouva pèr mort ?*

Cercan, dins lo potz de sciéncia, lo tresaur, que la paraula es d'aur. Mai degun lo pòt arrapar, a jamai es escondut, aparat coma van l'èstre. Coma lo conte de la Bèstia. Tot es vitrificat. L'aiga, miralh, assosta per l'eternitat leis apòstols, portaira de la paraula dau dieu, dau poeta. Lou Tresor, lo diccionari grand qu'engolit (qu'anglorit ?), e garda la lenga. Non pas mòrta, mai adormida per... cent ans ?

(1996)